

Темите за областния кръг на олимпиадата по български език и литература

5. клас

Из „Рибарят и неговата душа“ на Оскар Уайлд
(Подобен преразказ)

6. клас

„Снежната топка“
(Из романа „Сърце“ на Едмондо де Амичис)
(Подобен преразказ от името на Гарофи)

7. клас

„Бяха сред обществото, но бяха в пустиня.“
Участта на хъшовете според Вазовата повест „Немили-недраги“
(Съчинение разсъждение)

8. клас

„Фамилна книга“ и лична история в стихотворението „Потомка“
на Елисавета Багряна
(Интерпретативно съчинение)

„...аз съм само щерка твоя вярна,
моя кръвна майчице-земя.“
(Есе върху стихотворението „Потомка“ на Елисавета Багряна)

9. клас

Конфликти и характери в трагедията „Електра“ на Еврипид
(Интерпретативно съчинение)

Цената на истината
(Есе върху древногръцка трагедия по избор)

10. клас

Мотивът за отмъщението в „Хамлет“ на Шекспир
(Интерпретативно съчинение)

„...осъжда ни света за туй, що стане знайно,
и ний не вършим грях, кога грешиме тайно.“
(Есе върху „Тартюф“ на Молиер)

11. клас

Героите в романа „Под игото“ между трезвостта и пианството на духа
(Интерпретативно съчинение)

„Но въпросът е в какво ще се превърне човекът, личността...“
(Есе върху творчеството на Алеко Константинов)

12. клас

„Но днес ний
не вярваме вече в герои...“
Вяра и невяра в поемата „Септември“ на Гео Милев
(Интерпретативно съчинение)

„Дванайсетте кръга на моя ад“
(Есе върху поезията на Атанас Далчев)

V КЛАС

ИЗ „РИБАРЯТ И НЕГОВАТА ДУША” ОСКАР УАЙЛД

Подробен преразказ

Всяка вечер младият рибар навлизаше в морето, а една вечер мрежата му така натежа от улов, че едва успя да я придърпа към лодката. Той се замисли и си каза: „Сигурно съм уловил всичката риба на морето или някое приказно чудовище.” Но в нея нямаше риба или приказно чудовище, а една малка спяща русалка. Косата ѝ беше като мокро златно руно, тялото като бяла слонова кост, опашката ѝ от сребро и седеф, обвита в зелени морски водорасли, а устните ѝ като корал.

Когато младият рибар я видя, ахна от изненада, приведе се над борда и я прегърна. Русалката извика като уплашена чайка и се събуди. Опита да се отскубне, но той я държеше здраво.

- Пусни ме, моля те! Аз съм единствената дъщеря на морския цар, а той е стар и самотен.

Младият рибар отвърна:

- Няма да те пусна, ако не обещаеш, че ще идваш да ми пееш, когато те повикам. Рибите обичат песните на морските хора и мрежите ми винаги ще бъдат пълни.

Тя му обеща и той отвори ръцете си.

Всяка вечер младият рибар излизаше в морето и викаше русалката. И докато тя пееше, рибите сами влизаха в мрежата. Той забравяше и за рибата, и за лодката и слушаше унесен, а русалката му се усмихваше и се гмурваше в морето.

Една вечер я извика и ѝ каза:

- Малка русалке, малка русалке, обичам те. Вземи ме за свой мъж.

Но русалката поклати глава:

- Ти имаш човешка душа. Само ако прогониш душата си, бих могла да те обикна.

И младият рибар си каза: „За какво ли ми е душа? Не мога да я видя, не мога да я пипна. Не я познавам. Ще я прогоня и ще бъда най-щастливият човек.”

VI КЛАС

Дидактическа задача: Напишете подробен приказ от името на Гарофи.

„СНЕЖНАТА ТОПКА“ ИЗ РОМАНА „СЪРЦЕ“ ЕДМОНДО ДЕ АМИС

Снегът все вали, вали. Тая заран на излизане от училище се случи нещо много лошо. Ято деца, едва изскочили на булеварда, започнаха да се замерят с топки от она мокър сняг, който ги прави твърди и тежки като камък.

Един човек извика:

- Престанете!

И тъкмо в тоя миг се чу остър вик от другата страна на улицата и видяхме възрастен човек, който се олюляваше, покрит лицето си с ръце. До него едно момче викаше:

- Помощ! Помощ!

Веднага се притекоха хора от всички страни. Старецът беше ударен с топка в окото. Всички деца се пръснаха като стрели.

Аз стоях пред книжарницата, дето беше влязъл баща ми, и видях как неколцина от моите другари дойдоха тиешком, размесиха се между хората около мене и си дадоха вид, че гледат вън витрините. Между тях бяха Гароне, Корети, Зидарчето и Гарофи. През това време около пострадалия се събра цяла тълпа. Един стражар и неколцина гражданцигнаха насам-натам, заплашаха и питаха:

- Кой? Кой беше? Ти ли? Кажете кой беше?

И гледаха дали ръцете на децата са измочени от сняг.

Гарофи беше до мене. Забелязах, че цял трепереше и лицето му беше бледо като на мъртвец. Хората продължаваха да викат. Тогава Гароне каза тихо на Гарофи:

- Хайде, или да кажеш, че си ти. Ще бъде подло да оставиш да хванат някой друг.

- Но аз не го направих нарочно! – отвърна Гарофи, треперещ като лист.

- Няма значение, изпълни си дълга – настоя Гароне.

- Но нямам кураж!

- Дай си кураж, аз ще те придружа.

През това време стражарят и гражданите викаха все по-високо:

- Кой беше? Едно стъкло от очилата му влязло в окото.

Ослепили човека! Разбойници!

Помислих, че Гарофи ще падне на земята.

- Ела – каза му решително Гароне, – аз ще те защита. – И като го хвана за ръката, бутна го напред, подкрепяйки го като болен.

Хората разбраха и няколко души се заветекоха с вдигнати юмруци. Но Гароне застана по средата и извика:

- Десет души се нахвърляте срещу едно дете?!

Тогава гражданите се спряха и един стражар, като си проправяше път през тълпата, отведе Гарофи в магазина, дето бяха подслонили ранения. Щом го видях, веднага познах чиновника, който живее с племенника си на четвъртия етаж в нашата къща.

- Аз не го направих нарочно! – повтаряше Гарофи през сълзи, здравата изплашен. – Не го направих нарочно.

Двама-трима души го тласнаха силно в дюкяна, като извикаха:

- На колене! Искай прощка! – И го повалиха на пода.

Но две силни ръце веднага го изправиха на крака и един решителен глас каза:

- Не, господа! – Беше нашият директор, който бе видял всичко. – Понеже има смелостта да си признае, никой няма право да го унижава.

Всички мълчаха.

- Поискай прощка! – каза директорът на Гарофи.

Гарофи се разплака и претърна колената на пострадалия човек, а той намери главата му с ръка и помилява косите му.

Тогава всички казаха:

- Върви си, момче, върви си вкъщи!

[...]